

מ"י 36657/04/16 - אניס היב נגד מ.י תחנת ירדן

בית משפט השלום בקריית שמונה

מ"י 36657-04-16 מ.י. תחנת ירדן גליל נ' היב
תיק חיצוני: 144625/2016

בפני המבקש
כב' השופט מורן מרגלית, סגן נשיא
אניס היב
נגד
מ.י תחנת ירדן
המשיבה

החלטה

בפניי בקשה לפיצוי בגין מעצר שווא, לפי הוראות סעיף 38(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: **חוק המעצרים**).

רקע כללי:

ביום 18.4.16 נעצר המבקש בחשד לביצוען של העבירות הבאות: קשירת קשר לביצוע פשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **החוק**) וכן, ירייה מנשק חם באזור מגורים, עבירה לפי סעיף 340א לחוק.

ביום 19.4.16 התקיים דיון בבקשת הארכת מעצרו של המשיב ב-24 שעות נוספות.

לאחר שנציג המשטרה נחקר על ידי ב"כ המבקש ולאחר שעיינתי בתיק החקירה, תוך שציינתי כי תיק זה מוכר לי מהארכות מעצר קודמות בעניינם של מעורבים אחרים, הגעתי לכלל מסקנה כי לא מתקיימת כל תשתית ראייתית מפלילה כנגד המבקש ובהתאם לא מתקיים חשד סביר לביצוע העבירות על ידו.

לפיכך, הוריתי על שחרורו של המבקש לאלתר.

הבקשה:

ביום 19.10.16 הגיש המבקש באמצעות באת כוחו את בקשתו דנן במסגרתה עתר הוא, מכוח הוראות סעיף 38(א) לחוק המעצרים, לפצותו בגין מעצר השווא בו היה נתון לדבריו במסגרת תיק זה.

בקצרה יצוין, כי בבסיס הבקשה ניצבת קביעתי הנזכרת לעיל לפיה לא נמצאה בתיק החקירה תשתית ראייתית אשר יש בה כדי להפליל את המבקש ואשר מקימה חשד סביר לביצוע העבירות על ידו.

לאחר שסקרה מספר החלטות אשר ניתנו במקרים דומים, עתרה ב"כ המבקש להורות על פיצויו של המבקש בגין יום המעצר בו היה נתון וכן בגין עוגמת הנפש אשר נגרמה לו.

בטיעוניה בעל פה ציינה ב"כ המבקש כי המבקש הינו עובד סוציאלי וכי מעצרו הביא לעיכוב בקבלת רישונו.

תגובת המשיבה:

בפתח תגובתה סקרה המשיבה את הרקע העובדתי אשר קדם למעצרו של המבקש.

לטענת המשיבה, ביום 17.4.16, עובר למעצרו של המבקש, התקבלה ידיעה מודיעינית אשר קשרה את המבקש לאירוע. בהסתמך על ידיעה זו, הנחה קצין אח"מ בתחנה דאז לעכב את המבקש לחקירה ביום 18.4.16 בשעה 20:00 ובהמשך הוחלט לעצור אותו לצרכי המשך חקירה.

כן נטען, כי במהלך הדיון אשר התקיים ביום 19.4.16 ציין נציג המשטרה כי שמו של המבקש עלה לראשונה לפני "מספר ימים, יומיים" מה שמתיישב עם מועד קבלת הידיעה המודיעינית.

כן צוין, כי מתשובה נוספת של נציג המשטרה בדיון לשאלה האם שמו של המבקש עלה כתוצאה מחקירה או ממידע מודיעיני השיב נציג המשטרה כי הוא מפנה את בית המשפט לתיק החקירה.

במצב דברים זה, כך לטענת המשיבה, ככל הנראה נפלה שגגה תחת ידיה בכך שהידיעה המודיעינית אשר בעטיה עוכב המבקש ולאחר מכן נעצר, לא הייתה בתיק החקירה באותה העת.

לפיכך, כך לטענת המשיבה, יש להורות על דחיית הבקשה.

למען הזהירות, וככל שטענתה זו תידחה, הוסיפה והעלתה המשיבה מספר טענות לעניין אופן חישוב הפיצוי, לו תתקבל הבקשה.

דין והכרעה:

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים ועיינתי בחומר אשר הוגש לעיוני, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לדחייה וזאת מן הטעמים עליהם אעמוד להלן.

סעיף 38(א) לחוק המעצרים, אשר הוראותיו עומדות בבסיס הבקשה דנן, קובע כדלקמן:

"נעצר אדם ושחרר בלא שהוגש נגדו כתב אישום, ומצא בית המשפט שלא היה יסוד למעצר, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי האדם, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לו פיצוי על מעצרו והוצאות הגנתו בסכום שיקבע בית המשפט".

מעיון בלשון הסעיף עולה, כי בכדי שאדם יהיה זכאי לפיצוי בגין מעצר שווא, צריכים להתקיים מספר תנאים מצטברים.

התנאי הראשון הוא, כי האדם שוחרר מבלי שהוגש כנגדו כתב אישום וכן, כי בית המשפט מצא שלא היה יסוד למעצרו, או לחילופין, כי קיימות נסיבות אחרות המצדיקות את פיצויו.

לעניין התנאי הראשון יצוין, כי אין חולק כי הנאשם דן שוחרר מבלי שהוגש כנגדו כתב אישום.

יחד עם זאת, במסגרת הדיון אשר התקיים בתיק זה ביום 2.2.17 ציין נציג המשיבה כי חקירת האירוע העומד בבסיס תיק זה טרם מוצתה ולכן, טרם הוחלט אם יוגש כתב אישום.

מנגד טענה ב"כ המבקש, כי כוונת הסעיף הינה כי על כתב האישום להיות מוגש עת מצוי הנאשם במעצר ואין נפקא מינה, אם יוחלט על הגשת כתב אישום בהמשך לאחר שחרורו.

מכל מקום, לא מצאתי טעם להכריע במחלוקת זו שכן, כך לשיטתי, לא עלה בידי המבקש להוכיח כי התנאי השני, דהיינו, כי לא היה יסוד למעצרו של המבקש, התקיים במקרה דנן ואנמק.

מעיון בתיק החקירה עולה, כי עובר למעצרו של המבקש התקבלה ידיעה מודיעינית אשר יש בה כדי להקים יסוד למעצרו של המבקש.

כאמור, תיק החקירה הועמד לעיוני במסגרת הבקשה דן ומעיון בתיק עצמו לרבות המידע המודיעיני, עולה כי אכן המדובר בחומר ראיות המקים חשד סביר כנגד המבקש.

אכן, מידע זה לא היה בפני בית המשפט במהלך הדיון אשר התקיים בתיק זה ביום 19.4.16 בו נקבע כי אין יסוד סביר למעצרו של המשיב ואולם, בעת בחינת ההחלטה על מעצרו של המשיב יש לבחון את החומר אשר עמד לנגד עיניו של הקצין הממונה אשר הורה על מעצרו של המבקש.

ראה לעניין זה דבריו של כבוד השופט ר' שפירא במסגרת ע"פ (חי') 38219-07-15 **מדינת ישראל נ' עאדל חג'אזי** [פורסם במאגרים המשפטיים]:

"...בנסיבות אלה, בבואנו לבחון את החלטתו של הקצין הממונה, יש לראות את חומר הראיות שעמד לנגד עיני הקצין הממונה, להבדיל מחומר הראיות אשר עמד לנגד עיני בית המשפט אשר החליט להורות על שחרורו של המשיב ודחה את הבקשה להארכת מעצרו...".

במקרה דנן, מששוכנעתי כי אכן נפלה שגגה בפני המשיבה אשר לא צירפה את הידיעה המודיעינית לתיק בית המשפט אך ידיעה זו, אשר יש בה כדי להקים יסוד סביר למעצר, עמדה לנגד עיניו של הקצין הממונה, הרי שאין בידי לקבל את טענת המבקש לפיה לא היה יסוד למעצרו.

סוף דבר:

לאור כל האמור לעיל, הנני דוחה כאמור את הבקשה.

תיק החקירה יוחזר לנציג המשיבה במזכירות בית המשפט.

להודיע לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג שבט תשע"ז, 19 פברואר 2017, בהעדר הצדדים.